

Jordi Prat i Coll, «Pau Miró i la vida dels discrets», a la revista *(Pausa.)*, 2013

- M'atrapen les seves històries, els seus contes, les seves faules... on els personatges se saben pàries, se saben secundaris. On no es diuen les coses (a *Búfals*, de la mort d'en Max no se'n parla). De vegades, amb traumes prou potents com per desitjar la mort i d'altres entenent que la vida és vida, que dona oportunitats fins i tot als més desgraciats. «Viure hauria de ser senzill.» La força dels seus personatges rau en la seva fragilitat. Un cant a la vida dels dèbils. La de la majoria. [...]

- Gairebé tots els personatges d'en Pau són fàcilment recognoscibles. Moltes vegades només necessitem un parell de rèpliques al principi de la peça per conèixer quin és el seu caràcter. Diuen dues frases i ja sabem qui són. Els hem vist pel carrer o al cinema o a la literatura... D'aquí que de vegades ratllin l'estereotip. Què carai, són estereotips! La puta innocent de *Plou a Barcelona*, el vell savi remugaire de *Somriure d'elefant*, l'artista perdut en el caos de la creació de *La poesia dels assassins*, l'immigrant innocent de *Singapur*, la filla que desitja l'amor de *Lleons*, el foraster fotògraf de *Bales i ombres*, l'actor cleptomà d'*Els jugadors*... Però aquesta primera pell d'immediatesa és només una xarxa per atrapar-nos. És a partir d'aquí que brillantment, i no saps com, aconsegueix trenar el matís, va a les antípodes del clixé, i allò que podria semblar tòpic no ho és o no ho és menys que cadascun de nosaltres mateixos. Que som individus particulars però que al mateix temps som ben genèrics.

- Gust per la paraula. D'aquí que sigui tan gustós escoltar els diàlegs d'en Pau. Com ens passa amb els de Harold Pinter o amb els de Lluïsa Cunillé, dos dels seus grans referents, Beckett al marge. No podem deixar de no escoltar el que diuen els personatges perquè sabem que el que diuen moltes vegades amaga, entela, difumina el que pensen. No tant que menteixin o parteixin del subtext sinó que, com la punta d'un iceberg, les paraules que pronuncien ens semblen advertir de tota la resta de gel-pensament ocult sota l'aigua i que fonamenta la verbalització d'allò que s'acaba dient. Però no amb voluntat de fer-se opac, sinó de ser creïblement quotidià. Juga amb precisió amb les paraules dites, les no dites i les pauses. D'aquí que hi reconeixem poesia (per a mi, una bona definició de poesia és dir en paraules allò que les mateixes paraules no poden contenir) i perquè ho sigui no cal haver de recórrer a l'ús de mots grandiloqüents sinó trobar la paraula justa per produir la «nafra» en el receptor. [...]

- De vegades, quedo amb en Pau per esmorzar. Una de les últimes vegades que vam fer-ho va ser quan ell sortia de cal perruquer. Ell hi va encara al barri del Raval (on hi vivia fins fa ben poc). En Pau i jo hem sigut molts anys veïns d'aquest atapeït nucli barceloní. És en aquest barri on ell ha trobat el seu univers literari, on s'ha fixat en la fragilitat de la gent «sola» vers l'agressió del tarannà dels altres.

Koltès tenia els seus espais urbans limítrofes on els seus personatges anhelaven el desig, conscients d'estar o voler viure a la deriva de la societat. Al Raval d'en Pau, els desitjos també hi són però més terrenals, giren al voltant de petites històries roïnes i nobles. De refugis i de presons a la intempèrie.

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Victòria

En Pau s'ha mudat de barri, però [...] li cal encara visitar el Raval. El dia que ell sortia de la perruqueria, em va dir amb ulls espurnejants: «Només amb una petita passejada per aquests carrers de roba estesa ja n'he tingut prou per posar-me a escriure el que em barrina pel cap». [...]